Europos Sąjungos
Taryba

Briuselis, 2015 m. lapkričio 12 d.
(OR. en)

10374/1/15
REV 1

Tarpinstitucinė byla:
2013/0089 (COD)

PI 43
CODEC 950
PARLNAT 128

TEISĖS AKTAI IR KITI DOKUMENTAI

Dalykas:	Per pirmąjį svarstymą priimta Tarybos pozicija siekiant priimti EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVĄ valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (Nauja redakcija) - Tarybos priimta 2015 m. lapkričio 10 d.

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS
DIREKTYVA (ES) 2015/…

… m. … … d.

valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti
(Nauja redakcija)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnio 1 dalį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę[1],

laikydamiesi įprastos teisėkūros procedūros[2],

[1] OL C 327, 2013 11 12, p. 42.

[2] 2014 m. vasario 25 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. lapkričio 10 d. Tarybos pozicija, priimta per pirmąjį svarstymą (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje). … m. … … d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir … m. … … d. Tarybos sprendimas.

kadangi:

(1) Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2008/95/EB[1] reikia padaryti pakeitimų. Dėl aiškumo ta direktyva turėtų būti išdėstyta nauja redakcija;

(2) Direktyva 2008/95/EB buvo suderintos svarbiausios materialinės prekių ženklų teisės nuostatos, kurios, kaip buvo laikoma priimant direktyvą, turėjo didžiausią tiesioginį poveikį vidaus rinkos veikimui, nes sudarė kliūčių laisvam prekių judėjimui ir laisvei teikti paslaugas Sąjungoje;

(3) prekių ženklų apsauga valstybėse narėse taikoma kartu su Sąjungos lygmens apsauga, kurią suteikia Europos Sąjungos prekių ženklai (toliau – ES prekių ženklai), kurie yra vieningo statuso ir galioja visoje Sąjungoje, kaip nustatyta Tarybos reglamente (EB) Nr. 207/2009[2]. Kartu egzistuojančios ir subalansuotos nacionalinio ir Sąjungos lygmens prekių ženklų sistemos yra Sąjungos požiūrio į intelektinės nuosavybės apsaugą pagrindas;

(4) 2008 m. liepos 16 d. priėmusi Komisijos komunikatą „Europos pramoninės nuosavybės teisių strategija“, Komisija išsamiai įvertino, kaip apskritai veikia prekių ženklų sistema visoje Europoje, įskaitant Sąjungos ir nacionalinio lygmenų sistemas bei jų tarpusavio sąsajas;

---

[1] 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, 2008 11 8, p. 25).

[2] 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, 2009 3 24, p. 1).

(5) 2010 m. gegužės 25 d. išvadose dėl būsimo Europos Sąjungos prekių ženklų sistemos patikslinimo Taryba paragino Komisiją pateikti pasiūlymus dėl Reglamento (EB) Nr. 207/2009 ir Direktyvos 2008/95/EB peržiūros. Peržiūrint tą direktyvą, reikėtų numatyti priemones, kuriomis ji būtų labiau suderinta su Reglamentu (EB) Nr. 207/2009, o dėl to sumažėtų prekių ženklų sistemos skirtumų visoje Europoje, kartu išsaugant nacionalinę prekių ženklų apsaugą kaip patrauklią galimybę pareiškėjams. Atsižvelgiant į tai, turėtų būti užtikrintas papildomumu grindžiamas ES prekių ženklų sistemos ir nacionalinių prekių ženklų sistemų ryšys;

(6) 2011 m. gegužės 24 d. komunikate „Intelektinės nuosavybės teisių bendroji rinka“ Komisija padarė išvadą, kad suinteresuotieji subjektai vis dažniau reikalauja greitesnių, kokybiškesnių, paprastesnių prekių ženklų registracijos sistemų, kurios taip pat labiau derėtų, būtų patogesnės, viešai prieinamos ir atitiktų technologinę pažangą; norint patenkinti šiuos reikalavimus, prekių ženklų sistemą visoje Sąjungoje reikia modernizuoti ir pritaikyti ją interneto amžiui;

(7) šios direktyvos tikslu surengtos konsultacijos ir atlikti vertinimai parodė, kad, nepaisant ankstesnio dalinio nacionalinės teisės aktų suderinimo, tebėra sričių, kuriose tolesnis derinimas galėtų padaryti teigiamą poveikį konkurencingumui ir ekonomikos augimui;

(8) siekiant tikslo skatinti ir kurti gerai veikiančią vidaus rinką ir sudaryti sąlygas lengviau įsigyti ir apsaugoti prekių ženklus Sąjungoje, kad tai būtų naudinga Europos įmonių, visų pirma mažųjų ir vidutinių, augimui ir konkurencingumui, būtina išplėsti Direktyva 2008/95/EB užtikrintą ribotą derinimo sritį ir suderinti kitus aspektus, susijusius su materialine prekių ženklų teise, reglamentuojančia prekių ženklus, kurie saugomi juos įregistruojant pagal Reglamentą (EB) Nr. 207/2009;

(9) kad visoje Sąjungoje prekių ženklus būtų lengviau įregistruoti ir administruoti, būtina suderinti ne tik materialinės teisės nuostatas, bet ir procedūrines taisykles. Todėl reikėtų suderinti pagrindines valstybių narių ir ES prekių ženklų sistemos procedūrines taisykles prekių ženklų registracijos srityje. Pakanka nustatyti bendruosius pagal nacionalinę teisę reglamentuojamų procedūrų principus, paliekant valstybėms narėms teisę nustatyti konkretesnes taisykles;

(10) labai svarbu užtikrinti, kad įregistruoti prekių ženklai būtų vienodai apsaugoti pagal visų valstybių narių teisines sistemas. Atsižvelgiant į tai, kad Sąjungoje reputaciją turintiems ES prekių ženklams suteikiama plataus masto apsauga, plataus masto apsauga nacionaliniu lygmeniu taip pat turėtų būti suteikiama visiems įregistruotiems prekių ženklams, turintiems reputaciją atitinkamoje valstybėje narėje;

(11) ši direktyva turėtų neatimti iš valstybių narių teisės toliau suteikti apsaugą prekių ženklams, į kuriuos teisės įgytos juos naudojant, tačiau turėtų į juos atsižvelgti tik įvertinant jų santykį su registravimo būdu įgytais prekių ženklais;

(12) šio teisės aktų suderinimo tikslams pasiekti reikia, kad įregistruoto prekių ženklo įgijimo bei jo išlaikymo sąlygos visose valstybėse narėse būtų iš esmės vienodos;

(13) dėl to būtina išvardyti žymenų, galinčių sudaryti prekių ženklus, pavyzdžius su sąlyga, jog tokie žymenys gali atskirti vienos įmonės prekes ar paslaugas nuo kitų įmonių prekių ar paslaugų. Norint įgyvendinti prekių ženklų registravimo sistemos tikslus, būtent užtikrinti teisinį tikrumą ir patikimą administravimą, taip pat svarbu reikalauti, kad žymenį būtų galima pavaizduoti tokiu būdu, kuris būtų aiškus, tikslus, savarankiškas, lengvai pasiekiamas, suprantamas, pastovus ir objektyvus. Todėl žymenį turėtų būti leidžiama vaizduoti bet kokiu tinkamu pavidalu naudojant visuotinai prieinamas technologijas, ir todėl nebūtinai grafinėmis priemonėmis, jei pakankamai patikimai užtikrinama, kad būtų pasiektas minėtas tikslas;

(14) be to, turėtų būti pateiktas baigtinis atsisakymo registruoti prekių ženklą arba jo negaliojimo pagrindų, įskaitant jokio skiriamojo požymio nebuvimą arba prieštaravimą tarp prekių ženklo ir ankstesnių teisių, sąrašas, net jeigu kai kuriuos iš tų pagrindų valstybės narės gali pasirinkti savo nuožiūra ir dėl to turėtų galėti juos palikti arba numatyti savo teisės aktuose;

(15) siekiant užtikrinti, kad visoje Sąjungoje nagrinėjant absoliučius ir santykinius atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindus Sąjungos teisės aktais ir nacionaline teise užtikrinamas geografinių nuorodų apsaugos lygis būtų taikomas vienodai ir išsamiai, šioje direktyvoje reikėtų numatyti tokias pačias su geografinėmis nuorodomis susijusias nuostatas, kokios numatytos Reglamente (EB) Nr. 207/2009. Be to, tikslinga užtikrinti, kad absoliučių pagrindų taikymo sritis būtų išplėsta taip pat įtraukiant tradicinių terminų, naudojamų vynui apibūdinti, ir garantuotų tradicinių gaminių apsaugą;

(16) apsauga, suteikiama įregistruotu prekių ženklu, kurio funkcija visų pirma yra prekių ženklu garantuoti kilmę, turėtų būti absoliuti esant tapatumui tarp ženklo ir žymens bei prekių ar paslaugų. Apsauga taip pat turėtų būti suteikiama ir esant ženklo panašumui į žymenį ir prekių arba paslaugų panašumui. Būtina pateikti panašumo koncepcijos išaiškinimą, siejant tai su tikimybe suklaidinti. Tikimybė suklaidinti, kurios įvertinimas priklauso nuo daugelio elementų, visų pirma nuo prekių ženklo atpažinimo rinkoje, nuo asociacijos, kuri gali būti padaryta su naudojamu ar įregistruotu žymeniu, nuo prekių ženklo bei žymens ir jais žymimų prekių ar paslaugų panašumo laipsnio, turėtų lemti specialias tokios apsaugos sąlygas. Būdai, kuriais gali būti nustatoma tikimybė suklaidinti, visų pirma įrodinėjimo pareiga tuo atžvilgiu, turėtų būti reglamentuojami nacionalinėmis procedūrinėmis taisyklėmis, kurioms ši direktyva neturėtų daryti įtakos;

(17) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir visišką suderinamumą su prioriteto principu, pagal kurį įregistruotas ankstesnis prekių ženklas turi pirmenybę prieš vėliau įregistruotus prekių ženklus, reikia numatyti, kad užtikrinant prekių ženklu suteikiamas teises nebūtų daromas poveikis savininkų teisėms, įgytoms iki prekių ženklo paraiškos padavimo ar prioriteto datos. Toks požiūris atitinka 1994 m. balandžio 15 d. Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (toliau – TRIPS sutartis), 16 straipsnio 1 dalį;

(18) tikslinga numatyti, kad teisių į prekių ženklą pažeidimas gali būti nustatytas tik tuomet, jei padaroma išvada, kad teises pažeidžiantis ženklas ar žymuo naudojamas vykdant komercinę veiklą siekiant atskirti prekes ar paslaugas. Žymens naudojimui kitai paskirčiai nei siekiant atskirti prekes ar paslaugas turėtų būti taikomos nacionalinės teisės nuostatos;

(19) teisių į prekių ženklą pažeidimo koncepcija taip pat turėtų apimti tokio žymens kaip prekybinis pavadinimas ar panašios nuorodos naudojimą, jei tokiu naudojimu siekiama atskirti prekes ar paslaugas;

(20) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir visišką suderinamumą su konkrečiais Sąjungos teisės aktais, tikslinga numatyti, kad prekių ženklo savininkas turėtų turėti teisę uždrausti trečiajai šaliai naudoti žymenį lyginamojoje reklamoje, kai tokia lyginamoji reklama prieštarauja Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2006/114/EB[1];

[1] 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/114/EB dėl klaidinančios ir lyginamosios reklamos (OL L 376, 2006 12 27, p. 21).

(21) siekiant stiprinti prekių ženklų apsaugą ir efektyviau kovoti su klastojimu bei vadovaujantis valstybės narės tarptautiniais įsipareigojimais Pasaulio prekybos organizacijos (toliau – PPO) sistemoje, visų pirma pagal Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos V straipsnį dėl tranzito laisvės, o generinių vaistų atveju – pagal 2001 m. lapkričio 14 d. Dohos PPO ministrų konferencijoje priimtą Deklaraciją dėl TRIPS sutarties ir visuomenės sveikatos, prekių ženklo savininkas turėtų turėti teisę uždrausti trečiosioms šalims vykdant komercinę veiklą įvežti prekes į valstybę narę, kurioje prekių ženklas įregistruotas, ten jų neišleidžiant į apyvartą, kai tokios prekės įvežamos iš trečiųjų šalių ir be leidimo yra pažymėtos prekių ženklu, kuris yra tapatus arba iš esmės tapatus tokioms prekėms įregistruotam prekių ženklui;

(22) šiuo tikslu prekių ženklų savininkams turėtų būti leistina užkirsti kelią teises pažeidžiančių prekių įvežimui ir jų pateikimui visoms muitinės procedūroms, įskaitant visų pirma tranzitą, perkrovimą, sandėliavimą, įvežimą į laisvąsias zonas, laikinąjį saugojimą, laikinąjį įvežimą perdirbti ar laikinąjį įvežimą, taip pat ir tuo atveju, kai tokios prekės nėra skirtos pateikti atitinkamos valstybės narės rinkai. Atlikdamos muitinį tikrinimą muitinės įstaigos turėtų naudotis įgaliojimais ir procedūromis, nustatytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 608/2013[1], taip pat ir teisių turėtojų prašymu. Visų pirma muitinės įstaigos turėtų atlikti atitinkamus tikrinimus remdamosi rizikos analizės kriterijais;

[1] 2013 m. birželio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 608/2013 dėl muitinės atliekamo intelektinės nuosavybės teisių vykdymo užtikrinimo, kuriuo panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1383/2003 (OL L 181, 2013 6 29, p. 15).

(23) siekiant suderinti poreikį užtikrinti veiksmingą prekių ženklų teisių užtikrinimą ir būtinybę išvengti trukdymo laisvai prekybai teisėtomis prekėmis, prekių ženklo savininko teisės turėtų nustoti galioti, kai teisminėje ar kitoje institucijoje, kuri yra kompetentinga priimti sprendimą iš esmės dėl to, ar buvo pažeistos įregistruoto prekių ženklo teisės, pradėto tyrimo metu deklarantas ar prekių turėtojas gali įrodyti, kad įregistruoto prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti pateikti prekes rinkai galutinės paskirties šalyje;

(24) Reglamento (ES) Nr. 608/2013 28 straipsnyje numatyta, kad tais atvejais, kai, *inter alia*, vėliau nustatoma, jog atitinkamos prekės nepažeidžia intelektinės nuosavybės teisės, teisių turėtojas atsako už prekių turėtojo patirtą žalą;

(25) turėtų būti imtasi tinkamų priemonių siekiant užtikrinti sklandų generinių vaistų tranzitą. Tarptautinių nepatentuotų pavadinimų (toliau – INN), kaip į vaistinių preparatų sudėtį įeinančių veikliųjų medžiagų visuotinai pripažintų bendrinių pavadinimų, požiūriu labai svarbu tinkamai atsižvelgti į esamus apribojimus prekių ženklo teisių poveikiui. Todėl prekių ženklo savininkas neturėtų turėti teisės, remdamasis į vaistų sudėtį įeinančios veikliosios medžiagos INN ir prekių ženklo panašumais, užkirsti kelią trečiajai šaliai įvežti prekes į valstybę narę, kurioje prekių ženklas įregistruotas, ten neišleidžiant jų į laisvą apyvartą;

(26) tam, kad įregistruotų prekių ženklų savininkai turėtų galimybę efektyviau kovoti su klastojimu, jiems turėtų būti suteikta teisė uždrausti teises pažeidžiančiu prekių ženklu žymėti prekes ir atlikti tam tikrus parengiamuosius veiksmus prieš žymėjimą;

(27) prekių ženklu suteikiamos išimtinės teisės neturėtų suteikti savininkui teisės uždrausti trečiosioms šalims naudoti žymenis ar nuorodas, jeigu jie naudojami teisingai, taigi – laikantis sąžiningos pramoninės ir komercinės veiklos praktikos. Tam, kad būtų sukurtos vienodos sąlygos prekybiniams pavadinimams ir prekių ženklams, atsižvelgiant į tai, kad prekybiniams pavadinimams dažnai suteikiama neribota apsauga vėlesnių prekių ženklų atžvilgiu, turėtų būti laikoma, kad toks naudojimas apima tik trečiosios šalies asmenvardžio naudojimą. Tokiu naudojimu taip pat turėtų būti leidžiama naudoti aprašomuosius arba skiriamųjų požymių neturinčius žymenis ar bendrai nuorodas. Be to, savininkui neturėtų būti suteikta teisė uždrausti teisingai ir sąžiningai naudoti ženklą siekiant identifikuoti ar nurodyti prekes ar paslaugas kaip savininko prekes ar paslaugas. Trečiosioms šalims naudojant prekių ženklą siekiant atkreipti vartotojų dėmesį į perparduodamas originalias prekes, kurias iš pradžių pardavė prekių ženklo savininkas arba kurios buvo parduodamos su jo leidimu Sąjungoje, toks naudojimas turėtų būtų laikomas teisingu, jei jis tuo pačiu metu atitinka sąžiningą pramoninės ir komercinės veiklos praktiką. Trečiosioms šalims naudojant prekių ženklą meninės raiškos tikslu, toks naudojimas turėtų būtų laikomas teisingu, jei jis tuo pačiu metu atitinka sąžiningą pramoninės ir komercinės veiklos praktiką. Be to, ši direktyva turėtų būti taikoma taip, kad būtų užtikrinta visapusiška pagarba pagrindinėms teisėms ir laisvėms, visų pirma saviraiškos laisvei;

(28) laisvo prekių judėjimo principas reiškia, kad prekių ženklo savininkas neturėtų turėti teisės uždrausti trečiajai šaliai naudoti prekių ženklą žymėti prekėms, kurios jo paties ar jo sutikimu buvo išleistos į apyvartą Sąjungoje pažymėtos tuo prekių ženklu, išskyrus atvejus, kai dėl teisėtų priežasčių savininkas prieštarauja tolesniam prekių komercializavimui;

(29) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, svarbu numatyti, kad, nedarant poveikio jo, kaip ankstesnio prekių ženklo savininko, interesams, jis nebegali reikalauti prekių ženklo pripažinimo negaliojančiu ar prieštarauti už jo prekių ženklą vėlesnio prekių ženklo, apie kurį jis žinojo pakankamai ilgą laiką ir jo naudojimui neprieštaravo, naudojimui, išskyrus atvejus, kai paraiška vėlesniam prekių ženklui buvo paduota turint nesąžiningų ketinimų;

(30) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir apsaugoti teisėtai įgytas prekių ženklų teises, tikslinga ir būtina numatyti, kad, nedarant poveikio principui, pagal kurį vėlesnio prekių ženklo teisėmis negalima pasinaudoti ankstesnio prekių ženklo atžvilgiu, ankstesnių prekių ženklų savininkai neturėtų turėti teisės pasiekti, kad vėlesnis prekių ženklas būtų neregistruojamas arba kad jis būtų pripažintas negaliojančiu, arba prieštarauti vėlesnio prekių ženklo naudojimui, jei vėlesnis prekių ženklas buvo įgytas tuo metu, kai ankstesnis prekių ženklas galėjo būti pripažintas negaliojančiu arba panaikintas, pavyzdžiui, dėl to, kad jis dar nebuvo įgijęs skiriamojo požymio dėl naudojimo, arba jei ankstesnio prekių ženklo teisėmis nebuvo galima pasinaudoti vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu, nes nebuvo tenkinamos būtinos sąlygos, pavyzdžiui, kai ankstesnis prekių ženklas dar nebuvo įgijęs reputacijos;

(31) prekių ženklai atitinka savo paskirtį, t. y., atskiria prekes ar paslaugas ir suteikia galimybę vartotojams priimti informacija pagrįstus sprendimus, tik tuomet, kai jie faktiškai naudojami rinkoje. Naudojimo reikalavimas taip pat būtinas siekiant sumažinti bendrą Sąjungoje įregistruotų ir saugomų prekių ženklų skaičių ir atitinkamai tarp jų iškylančių prieštaravimų skaičių. Todėl labai svarbu reikalauti, kad įregistruoti prekių ženklai būtų faktiškai naudojami žymėti prekėms ar paslaugoms, kurioms jie įregistruoti, arba, jeigu jie tuo būdu nenaudojami penkerius metus nuo registravimo procedūros užbaigimo datos, juos būtų galima panaikinti;

(32) todėl įregistruotas prekių ženklas turėtų būti saugomas tik tuomet, jei jis faktiškai naudojamas, o įregistruotas ankstesnis prekių ženklas neturėtų suteikti teisės jo savininkui prieštarauti vėlesniam prekių ženklui ar pripažinti jį negaliojančiu, jei tas savininkas savo prekių ženklo iš tikrųjų nenaudojo. Be to, valstybės narės turėtų nustatyti, kad prekių ženklas negali būti sėkmingai panaudotas teisių pažeidimo byloje, jeigu pateikus prašymą nustatyta, kad prekių ženklas galėtų būti panaikintas, arba, jei ieškinys pareikštas dėl vėlesnės teisės, kad prekių ženklas galėjo būti panaikintas tuo metu, kai buvo įgyta vėlesnė teisė;

(33) tikslinga numatyti, kad tuo atveju, jeigu buvo prašoma pripažinti ES prekių ženklo pirmenybę nacionalinio ženklo arba prekių ženklo, įregistruoto pagal tarptautinius susitarimus, galiojančius valstybėje narėje, pagrindu, ir ženklo, kuris suteikia pagrindą prašyti pripažinti pirmenybę, vėliau buvo atsisakyta arba jo galiojimo trukmei buvo leista pasibaigti, to ženklo galiojimą vis dar galima ginčyti. Tokia galimybe turėtų būti įmanoma pasinaudoti tik tokiose situacijose, kai ženklas galėjo būti pripažintas negaliojančiu arba panaikintas tuo metu, kai jis buvo išbrauktas iš registro;

(34) aiškumo sumetimais ir siekiant Sąjungoje palengvinti prekių ženklų naudojimą komerciniais tikslais, taisyklės, taikomos prekių ženklams kaip nuosavybės objektams, turėtų būti tinkamu lygiu suderintos su ES prekių ženklams jau taikomomis taisyklėmis ir turėtų apimti taisykles dėl perleidimo ir perdavimo, licencijavimo, daiktinių teisių ir išieškojimų vykdymo procese;

(35) paaiškėjo, kad kolektyviniai prekių ženklai – naudinga tam tikrų bendrų savybių turinčių prekių ar paslaugų reklamos priemonė. Todėl nacionaliniams kolektyviniams prekių ženklams tikslinga taikyti taisykles, kurios būtų panašios į Europos Sąjungos kolektyviniams ženklams taikomas taisykles;

(36) siekiant sudaryti geresnes ir paprastesnes sąlygas naudotis prekių ženklų apsauga ir padidinti teisinį tikrumą bei nuspėjamumą, prekių ženklų registravimo procedūra valstybėse narėse turėtų būti veiksminga, skaidri ir pagrįsta taisyklėmis, panašiomis į ES prekių ženklams taikomas taisykles;

(37) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą dėl prekių ženklų teisių apimties ir sudaryti paprastesnes sąlygas naudotis prekių ženklų apsauga, prekių ženklo paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų nurodymas ir klasifikavimas turėtų būti atliekamas pagal tokias pačias taisykles visose valstybėse narėse, ir tos taisyklės turėtų būti suderintos su ES prekių ženklams taikomomis taisyklėmis. Kad kompetentingos institucijos ir ekonominės veiklos vykdytojai galėtų nustatyti prašomos prekių ženklo apsaugos mastą remdamiesi vien paraiška, prekės ir paslaugos turėtų būti nurodytos pakankamai aiškiai ir tiksliai. Vartojami bendrieji terminai turėtų būti aiškinami kaip apimantys tik tas prekes ir paslaugas, kurias aiškiai žymi pažodine reikšme vartojamas terminas. Dėl aiškumo ir teisinio tikrumo tarnybos, bendradarbiaudamos tarpusavyje, turėtų stengtis sudaryti sąrašą, kuriame parodoma jų atitinkama administracinė praktika prekių ir paslaugų klasifikavimo srityje;

(38) siekdamos užtikrinti efektyvią prekių ženklų apsaugą, valstybės narės turėtų nustatyti veiksmingą administracinę protesto procedūrą, kuri leistų bent jau ankstesnio prekių ženklo teisių savininkui ir bet kuriam asmeniui, pagal atitinkamą teisę įgaliotam naudotis su saugoma kilmės vietos nuoroda ar geografine nuoroda susijusiomis teisėmis, užprotestuoti prekių ženklo paraiškos registraciją. Be to, norėdamos suteikti veiksmingų priemonių prekių ženklams panaikinti ar pripažinti negaliojančiais, valstybės narės turėtų numatyti administracinę prekių ženklų panaikinimo ar pripažinimo negaliojančiais procedūrą per ilgesnį perkėlimo į nacionalinę teisę laikotarpį, būtent septynerius metus, nuo šios direktyvos įsigaliojimo;

(39) pageidautina, kad valstybių narių centrinės pramoninės nuosavybės tarnybos ir Beniliukso intelektinės nuosavybės tarnyba bendradarbiautų tarpusavyje ir su Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba visose prekių ženklų registravimo ir administravimo srityse, siekdamos skatinti praktikos ir priemonių konvergenciją, kaip antai kuriant ir atnaujinant konsultacijoms ir paieškai skirtas bendras ar sujungtas duomenų bazes ir portalus. Valstybės narės taip pat turėtų užtikrinti, kad jų tarnybos bendradarbiautų tarpusavyje ir su Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba visose kitose jų veiklos srityse, kurios yra svarbios prekių ženklų apsaugai Sąjungoje;

(40) ši direktyva neturėtų panaikinti galimybės prekių ženklams taikyti kitas nei prekių ženklų valstybių narių teisės aktų nuostatas, kaip antai nuostatas, reguliuojančias nesąžiningą konkurenciją, civilinę atsakomybę arba vartotojų teisių apsaugą;

(41) valstybėms narėms privaloma laikytis Paryžiaus konvencijos dėl pramoninės nuosavybės apsaugos (toliau – Paryžiaus konvencija) ir TRIPS sutarties. Būtina, kad ši direktyva visiškai atitiktų tos konvencijos ir tos sutarties nuostatas. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos ta konvencija ir ta sutartimi numatytiems valstybių narių įsipareigojimams. Prireikus turėtų būti taikoma Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 351 straipsnio antra pastraipa;

(42) kadangi šios direktyvos tikslų, t. y., skatinti ir kurti gerai veikiančią vidaus rinką ir sudaryti sąlygas lengviau registruoti, administruoti ir apsaugoti prekių ženklus Sąjungoje, kad tai būtų naudinga augimui ir konkurencingumui, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl jų masto arba poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamasi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;

(43) Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB[1] reglamentuoja asmens duomenų tvarkymą, kuris valstybėse narėse atliekamas įgyvendinant šią direktyvą;

(44) vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001[2] 28 straipsnio 2 dalimi buvo konsultuojamasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu; jis pateikė nuomonę 2013 m. liepos 11 d.;

(45) pareiga perkelti šią direktyvą į nacionalinę teisę turėtų apsiriboti tomis nuostatomis, kurios iš esmės skiriasi nuo ankstesnės direktyvos nuostatų. Pareiga perkelti nepakeistas nuostatas atsiranda pagal anksčiau priimtą direktyvą;

---

[1] 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

[2] 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

(46) ši direktyva neturėtų daryti poveikio valstybių narių pareigoms pagal Direktyvą 2008/95/EB, susijusioms su Direktyvos 89/104/EEB perkėlimo į nacionalinę teisę terminu, kaip nustatyta Direktyvos 2008/95/EB I priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 skyrius
Bendrosios nuostatos

1 straipsnis

Taikymo sritis

Ši direktyva taikoma kiekvienam prekes ar paslaugas žyminčiam prekių ženklui, kuris yra įregistruotas arba dėl kurio paduota paraiška jį įregistruoti valstybėje narėje kaip individualų prekių ženklą, garantinį ar sertifikavimo ženklą arba kolektyvinį ženklą, arba kuris yra įregistruotas arba dėl kurio registracijos paduota paraiška Beniliukso intelektinės nuosavybės tarnyboje arba kuris yra valstybėje narėje galiojančios tarptautinės registracijos objektas.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) tarnyba – valstybės narės centrinė pramoninės nuosavybės tarnyba arba Beniliukso intelektinės nuosavybės tarnyba, kuriai pavesta registruoti prekių ženklus;

b) registras – tarnybos tvarkomas prekių ženklų registras.

2 skyrius

Materialinė prekių ženklų teisė

1 SKIRSNIS

ŽYMENYS, GALINTYS SUDARYTI PREKIŲ ŽENKLĄ

3 straipsnis

Žymenys, galintys sudaryti prekių ženklą

Prekių ženklas gali būti sudarytas iš bet kokių žymenų, visų pirma iš žodžių, įskaitant asmenvardžius, ar piešinių, raidžių, skaitmenų, spalvų, išorinės prekių ar prekių pakuotės formos arba garsų, su sąlyga, kad tokie žymenys leidžia:

a) atskirti vienos įmonės prekes arba paslaugas nuo kitų įmonių prekių arba paslaugų; ir

b) juos vaizduoti registre tokiu būdu, kad kompetentingos institucijos ir visuomenė galėtų aiškiai ir tiksliai nustatyti jo savininkui suteiktos apsaugos objektą.

2 SKIRSNIS
ATSISAKYMO REGISTRUOTI AR NEGALIOJIMO PAGRINDAI

4 straipsnis

Absoliutūs atsisakymo registruoti ar negaliojimo pagrindai

1. Toliau išvardyti objektai neregistruojami arba, jeigu įregistruoti, jie gali būti pripažinti negaliojančiais:

   a) žymenys, negalintys sudaryti prekių ženklo;

   b) prekių ženklai, neturintys jokių skiriamųjų požymių;

   c) prekių ženklai, sudaryti tiktai iš tokių žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugos suteikimo laikui, arba kitoms prekių ar paslaugų charakteristikoms;

   d) prekių ženklai, sudaryti tiktai iš tokių žymenų arba nuorodų, kurie dabartinėje kalboje arba sąžiningoje ir nusistovėjusioje prekybos praktikoje yra tapę bendriniais;

   e) žymenys, susidedantys vien tik iš:

      i) formos ar kitų charakteristikų, kurias nulemia pačių prekių rūšis,

ii) prekių formos ar kitų charakteristikų, būtinų techniniam rezultatui gauti,

iii) formos ar kitų charakteristikų, kurios prekėms suteikia esminę vertę;

f) prekių ženklai, kurie prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams;

g) prekių ženklai, kurie gali suklaidinti visuomenę, pavyzdžiui, dėl prekių ar paslaugų rūšies, kokybės ar geografinės kilmės;

h) prekių ženklai, kurių įregistravimui kompetentingos institucijos nebuvo davusios sutikimo ir kuriuos pagal Paryžiaus konvencijos dėl pramoninės nuosavybės apsaugos (toliau – Paryžiaus konvencija) 6*ter* straipsnį turi būti atsisakyta registruoti arba kurie turi būti pripažinti negaliojančiais;

i) prekių ženklai, kurie yra neregistruojami pagal Sąjungos teisės aktus arba atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę ar tarptautinius susitarimus, kurių šalis yra Sąjunga ar atitinkama valstybė narė, pagal kuriuos numatyta kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų apsauga;

j) prekių ženklai, kurie yra neregistruojami pagal Sąjungos teisės aktus ar tarptautinius susitarimus, kurių šalis yra Sąjunga, pagal kuriuos numatyta tradicinių terminų, naudojamų vynui apibūdinti, apsauga;

k) prekių ženklai, kurie yra neregistruojami pagal Sąjungos teisės aktus ar tarptautinius susitarimus, kurių šalis yra Sąjunga, pagal kuriuos numatyta garantuotų tradicinių gaminių apsauga;

l) prekių ženklai, kurie yra sudaryti iš ankstesnio augalų veislės pavadinimo, įregistruoto pagal Sąjungos teisės aktus arba atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę ar tarptautinius susitarimus, kurių šalis yra Sąjunga ar atitinkama valstybė narė, kuriais numatoma augalų veislių teisių apsauga, arba kuriuose atkartojami esminiai jų elementai, ir kurie yra susiję su tų pačių arba glaudžiai susijusių rūšių augalų veislėmis.

2. Prekių ženklas gali būti pripažintas negaliojančiu, jeigu paraišką įregistruoti prekių ženklą pareiškėjas padavė turėdamas nesąžiningų ketinimų. Bet kuri valstybė narė taip pat gali numatyti, kad toks prekių ženklas nebus registruojamas.

3. Bet kuri valstybė narė gali numatyti, kad prekių ženklas nebus registruojamas arba, jeigu įregistruotas, jis bus pripažintas negaliojančiu, jeigu ir tokia apimtimi, kiek:

a) to prekių ženklo naudojimas gali būti uždraustas vadovaujantis atitinkamos valstybės narės ar Sąjungos kitų teisės aktų nei prekių ženklų teisės aktai nuostatomis;

b) prekių ženkle yra didelę simbolinę vertę turintis žymuo, ypač jeigu tai religinis simbolis;

c) prekių ženkle yra kitokių nei Paryžiaus konvencijos 6*ter* straipsnyje nurodytų ir reikšmingų visuomenei ženklų, emblemų ir herbų, išskyrus atvejus, kai kompetentinga institucija valstybės narės teisėje numatyta tvarka yra davusi sutikimą jų įregistravimui.

4. Prekių ženklo registruoti 1 dalies b, c arba d punktuose nurodyta tvarka neatsisakoma, jeigu iki paraiškos įregistruoti padavimo datos prekių ženklas dėl jo naudojimo įgijo skiriamąjį požymį. Prekių ženklas nepripažįstamas negaliojančiu dėl tų pačių priežasčių, jeigu iki prašymo pripažinti negaliojančiu padavimo datos prekių ženklas dėl jo naudojimo įgijo skiriamąjį požymį.

5. Bet kuri valstybė narė gali numatyti, jog 4 dalis bus taikoma ir tada, kai skiriamasis požymis buvo įgytas po paraiškos įregistruoti padavimo datos, bet iki įregistravimo datos.

5 straipsnis

Santykiniai atsisakymo registruoti ar negaliojimo pagrindai

1. Prekių ženklas neregistruojamas arba, jeigu įregistruotas, jis gali būti pripažintas negaliojančiu, jeigu:

   a) jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ir paslaugos, kurioms jis yra pareikštas įregistruoti arba yra įregistruotas, yra tapačios prekėms arba paslaugoms, kurioms ankstesnis prekių ženklas yra saugomas;

   b) dėl savo tapatumo ar panašumo į ankstesnį prekių ženklą ir dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, tapatumo ar panašumo yra tikimybė suklaidinti dalį visuomenės; tikimybė suklaidinti apima tikimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai“ reiškia:

a) toliau išvardytų rūšių prekių ženklus, kurių paraiškos įregistruoti padavimo data yra ankstesnė už paraiškos įregistruoti prekių ženklą padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į tiems prekių ženklams prašomus suteikti prioritetus:

i) ES prekių ženklus;

ii) atitinkamoje valstybėje narėje arba, jeigu kalbama apie Belgiją, Liuksemburgą ar Nyderlandus, – Beniliukso intelektinės nuosavybės tarnyboje įregistruotus prekių ženklus;

iii) pagal atitinkamoje valstybėje narėje galiojančius tarptautinius susitarimus įregistruotus prekių ženklus;

b) ES prekių ženklus, kuriems pagal Reglamentą (EB) Nr. 207/2009 teisėtai prašoma suteikti pirmenybę remiantis a punkto ii ir iii papunkčiuose nurodytu prekių ženklu, net jeigu pastarojo prekių ženklo buvo atsisakyta arba leista pasibaigti jo galiojimo laikui;

c) a ir b punktuose nurodytų prekių ženklų paraiškas priklausomai nuo jų įregistravimo;

d) prekių ženklus, kurie paraiškos įregistruoti prekių ženklą padavimo datą arba, kai tinkama, prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti prekių ženklą datą yra plačiai žinomi atitinkamoje valstybėje narėje, kai žodžiai „plačiai žinomi“ vartojami Paryžiaus konvencijos 6*bis* straipsnio prasme.

3. Be to, prekių ženklas neregistruojamas arba, jeigu įregistruotas, jis gali būti pripažintas negaliojančiu, jeigu:

a) jis yra tapatus ar panašus į ankstesnį prekių ženklą, nepriklausomai nuo to, ar prekės arba paslaugos, kurioms jis yra pareikštas įregistruoti arba kurioms jis yra įregistruotas, yra tapačios, panašios ar nėra panašios į tas prekes ar paslaugas, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, jeigu ankstesnis prekių ženklas turi reputaciją valstybėje narėje, kurioje paduota registracijos paraiška ar kurioje registruotas prekių ženklas, arba, ES prekių ženklo atveju, turi reputaciją Sąjungoje ir dėl vėlesnio prekių ženklo naudojimo be tinkamos priežasties atsirastų galimybė nesąžiningai pasinaudoti ankstesnio prekių ženklo privalumais arba pažeisti jo skiriamuosius požymius ar pakenkti jo reputacijai;

b) prekių ženklo savininko atstovas ar patikėtinis savo vardu be savininko leidimo paduoda paraišką įregistruoti prekių ženklą, išskyrus atvejus, kai atstovas ar patikėtinis pagrindžia savo veiksmus;

c) ir tokia apimtimi, kokia pagal Sąjungos teisės aktus arba atitinkamos valstybės narės teisę, kurioje numatyta kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų apsauga:

i) paraiška dėl kilmės vietos nuorodos ar geografinės nuorodos jau buvo pateikta pagal Sąjungos teisės aktus arba atitinkamos valstybės narės teisę iki paraiškos įregistruoti prekių ženklą padavimo datos arba iki prašymo suteikti prioritetą paraiškai datos, atsižvelgiant į jos vėlesnę registraciją;

ii) ta kilmės vietos nuoroda ar geografinė nuoroda suteikia asmeniui, pagal atitinkamą teisės aktą įgaliotam naudotis su jomis susijusiomis teisėmis, teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

4. Bet kuri valstybė narė gali numatyti, kad prekių ženklas nebus registruojamas arba, jeigu įregistruotas, jis bus pripažintas negaliojančiu, jeigu ir tokia apimtimi, kiek:

a) teisės į vykdant komercinę veiklą naudojamą neregistruotą prekių ženklą arba į kitą žymenį buvo įgytos iki paraiškos įregistruoti vėlesnį prekių ženklą padavimo datos arba iki datos, kai buvo kreiptasi dėl prioriteto suteikimo paraiškai įregistruoti vėlesnį prekių ženklą, ir tas neįregistruotas prekių ženklas ar kitas žymuo suteikia jo savininkui teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą;

b) prekių ženklo naudojimas gali būti uždraustas dėl ankstesnių kitų nei 2 dalyje ir šios dalies a punkte nurodytų teisių, visų pirma dėl:

i) teisės į vardą,

ii) teisės į asmens atvaizdą,

iii) autorių teisių,

iv) pramoninės nuosavybės teisių;

c) prekių ženklas gali būti supainiotas su ankstesniu prekių ženklu, kuris saugomas užsienyje, jeigu paraiškos padavimo datą pareiškėjas elgėsi nesąžiningai.

5. Valstybės narės užtikrina, kad, esant atitinkamoms aplinkybėms, nebūtų įpareigojimo atsisakyti įregistruoti prekių ženklą arba jį pripažinti negaliojančiu, jeigu ankstesnio prekių ženklo ar kitos ankstesnės teisės savininkas sutinka su vėlesnio prekių ženklo įregistravimu.

6. Valstybės narės gali numatyti, kad, nukrypstant nuo 1–5 dalių, iki Tarybos direktyvą 89/104/EEB[1] įgyvendinančių nuostatų įsigaliojimo datos numatyti atsisakymo registruoti arba pripažinimo negaliojančiu pagrindai toje valstybėje narėje bus taikomi prekių ženklams, kurių paraiškos buvo paduotos iki tos datos.

6 straipsnis

Prekių ženklo pripažinimas negaliojančiu arba panaikinimas a posteriori

Jeigu prašoma pripažinti ES prekių ženklo pirmenybę nacionalinio prekių ženklo arba prekių ženklo, įregistruoto pagal valstybėje narėje galiojančius tarptautinius susitarimus, kurio buvo atsisakyta arba kurio galiojimo trukmei buvo leista pasibaigti, pagrindu, prekių ženklo, kuriuo grindžiamas prašymas dėl pirmenybės, negaliojimas arba panaikinimas gali būti nustatytas *a posteriori*, jeigu ženklą buvo galima pripažinti negaliojančiu arba panaikinti tuo metu, kai ženklo buvo atsisakyta arba jo galiojimo trukmei buvo leista pasibaigti. Tokiu atveju pirmenybė nustoja galioti.

[1] 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989 2 11, p. 1).

7 straipsnis

Atsisakymo registruoti prekių ženklą ar jo pripažinimo negaliojančiu tik tam tikroms prekėms ar paslaugoms pagrindai

Jeigu atsisakymo registruoti prekių ženklą ar jo pripažinimo negaliojančiu pagrindai egzistuoja tik tam tikrų prekių ar paslaugų, kurioms tas prekių ženklas pareikštas įregistruoti arba įregistruotas, atžvilgiu, atsisakymas registruoti ar pripažinimas negaliojančiu taikomas tik toms prekėms ar paslaugoms.

8 straipsnis

Ankstesnio prekių ženklo skiriamųjų požymių ar reputacijos nebuvimas, trukdantis įregistruotą prekių ženklą pripažinti negaliojančiu

Prašymas pripažinti negaliojančiu remiantis ankstesniu prekių ženklu nepatenkinamas prašymo pripažinti negaliojančiu padavimo dieną, jei jis būtų nepatenkintas vėlesnio prekių ženklo paraiškos padavimo ar prioriteto datą dėl bet kurios iš šių priežasčių:

a) ankstesnis prekių ženklas, kurį galima pripažinti negaliojančiu pagal 4 straipsnio 1 dalies b, c arba d punktus, dar nebuvo įgijęs skiriamojo požymio pagal 4 straipsnio 4 dalį;

b) prašymas pripažinti negaliojančiu pagrįstas 5 straipsnio 1 dalies b punktu, o ankstesnis prekių ženklas dar nebuvo įgijęs pakankamai skiriamųjų požymių, kad būtų galima pagrįsti išvadą dėl tikimybės suklaidinti, kaip apibrėžta 5 straipsnio 1 dalies b punkte;

c) prašymas pripažinti negaliojančiu pagrįstas 5 straipsnio 3 dalies a punktu, o ankstesnis prekių ženklas dar neturėjo reputacijos, kaip apibrėžta 5 straipsnio 3 dalies a punkte.

9 straipsnis

Galimybės pripažinti negaliojančiu nebuvimas dėl neprieštaravimo

1. Jeigu valstybėje narėje ankstesnio prekių ženklo savininkas, kaip nurodyta 5 straipsnio 2 dalyje arba 5 straipsnio 3 dalies a punkte, nors apie tai ir žinodamas, penkerius metus iš eilės neprieštaravo toje valstybėje narėje įregistruoto vėlesnio prekių ženklo naudojimui, tas savininkas netenka teisės remdamasis ankstesniu prekių ženklu prašyti pripažinti vėlesnį prekių ženklą negaliojančiu prekėms ar paslaugoms, kurioms vėlesnis prekių ženklas buvo naudojamas, išskyrus atvejus, kai vėlesnis prekių ženklas buvo pareikštas įregistruoti turint nesąžiningų ketinimų.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad šio straipsnio 1 dalis bus taikoma bet kokių kitų ankstesnių teisių, nurodytų 5 straipsnio 4 dalies a arba b punkte, savininkui.

3. 1 ir 2 dalyse nurodytais atvejais vėliau įregistruoto prekių ženklo savininkas neturi teisės prieštarauti ankstesnės teisės naudojimui, net jeigu ta teise daugiau nebegalima pasinaudoti vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu.

3 SKIRSNIS
SUTEIKIAMOS TEISĖS IR APRIBOJIMAI

10 straipsnis

Prekių ženklo suteikiamos teisės

1. Prekių ženklo registracija suteikia savininkui išimtines teises į tą ženklą.

2. Nedarydamas poveikio savininkų teisėms, įgytoms iki įregistruoto prekių ženklo paraiškos padavimo datos arba prioriteto datos, to įregistruoto prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo, vykdant komercinę veiklą naudoti bet kokį žymenį prekėms ar paslaugoms žymėti, kai:

   a) žymuo yra tapatus prekių ženklui ir juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

   b) žymuo yra tapatus prekių ženklui arba į jį panašus ir juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas, arba į jas panašios, jeigu yra tikimybė suklaidinti dalį visuomenės; tikimybė suklaidinti apima tikimybę susieti žymenį su prekių ženklu;

c) žymuo yra tapatus prekių ženklui arba į jį panašus, nepriklausomai nuo to, ar juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios, panašios ar nėra panašios į tas, kurioms prekių ženklas buvo įregistruotas, jeigu pastarasis turi reputaciją valstybėje narėje ir jeigu dėl to žymens naudojimo be tinkamos priežasties nesąžiningai pasinaudojama prekių ženklo pranašumais arba pažeidžiamas skiriamasis prekių ženklo požymis ar pakenkiama jo reputacijai.

3. Vadovaujantis 2 dalies nuostatomis, visų pirma galima uždrausti:

a) žymeniu žymėti prekes arba jų pakuotę;

b) siūlyti žymeniu pažymėtas prekes, išleisti jas į rinką arba tais tikslais sandėliuoti arba siūlyti ar teikti juo pažymėtas paslaugas;

c) importuoti ar eksportuoti žymeniu pažymėtas prekes;

d) naudoti žymenį kaip prekybinį ar bendrovės pavadinimą arba kaip prekybinio ar bendrovės pavadinimo dalį;

e) naudoti žymenį komercinės veiklos dokumentuose ir reklamoje;

f) naudoti žymenį lyginamojoje reklamoje tokiu būdu, kuris prieštarauja Direktyvai 2006/114/EB.

4. Nedarant poveikio savininkų teisėms, įgytoms iki įregistruoto prekių ženklo paraiškos padavimo datos arba prioriteto datos, to įregistruoto prekių ženklo savininkas taip pat turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims vykdant komercinę veiklą įvežti prekes į valstybę narę, kurioje prekių ženklas įregistruotas, neišleidžiant jų į laisvą apyvartą toje teritorijoje, kai tokios prekės, įskaitant pakuotę, įvežamos iš trečiųjų šalių ir yra neleistinai pažymėtos prekių ženklu, kuris yra tapatus tokių prekių atžvilgiu įregistruotam prekių ženklui arba kurio pagal esminius požymius negalima atskirti nuo to prekių ženklo.

Prekių ženklo savininko teisės pagal pirmą pastraipą nustoja galioti, kai procedūrų siekiant nustatyti ar buvo pažeistos įregistruoto prekių ženklo teisės, pradėtų pagal Reglamentą (ES) Nr. 608/2013, metu deklarantas ar prekių turėtojas pateikia įrodymų, kad įregistruoto prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti pateikti prekes rinkai galutinės paskirties šalyje.

5. Jei pagal valstybės narės teisę žymens naudojimas 2 dalies b arba c punkte nurodytomis sąlygomis negalėjo būti uždraustas iki Direktyvą 89/104/EEB įgyvendinančių nuostatų įsigaliojimo atitinkamoje valstybėje narėje datos, prekių ženklo suteikiamos teisės negali būti panaudotos siekiant užkirsti kelią toliau naudoti tokį žymenį.

6. 1, 2, 3 ir 5 dalys neturi įtakos jokios valstybės narės nuostatoms dėl apsaugos nuo žymens naudojimo kitais nei naudojimo prekių ar paslaugų atskyrimo tikslais, jeigu dėl to žymens naudojimo be tinkamos priežasties nesąžiningai pasinaudojama prekių ženklo privalumais arba pažeidžiami prekių ženklo skiriamieji požymiai ar pakenkiama jo reputacijai.

11 straipsnis

Teisė uždrausti parengiamuosius veiksmus,
susijusius su pakuotės ar kitų priemonių naudojimu

Kai esama pavojaus, kad pakuotės, etiketės, lipdukai, apsaugos ar autentiškumo žymenys arba įtaisai ar bet kokios kitos priemonės, kurie yra pažymėti prekių ženklu, galėtų būti naudojami prekių ar paslaugų atžvilgiu, ir tas naudojimas pažeistų prekių ženklo savininko teises pagal 10 straipsnio 2 ir 3 dalis, to prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti šiuos veiksmus, jei jie atliekami vykdant komercinę veiklą:

a) žymėti žymeniu, kuris yra tapatus prekių ženklui arba į jį panašus, pakuotę, etiketes, lipdukus, apsaugos ar autentiškumo žymenis arba įtaisus arba bet kokias kitas priemones, kurie gali būti pažymėti ženklu;

b) siūlyti ar pateikti rinkai pakuotes, etiketes, lipdukus, apsaugos ar autentiškumo žymenis arba įtaisus arba bet kokias kitas priemones, kurie yra pažymėti ženklu, arba tais tikslais juos sandėliuoti, taip pat importuoti ar eksportuoti.

12 straipsnis

Prekių ženklų atgaminimas žodynuose

Jeigu prekių ženklą atgaminus žodyne, enciklopedijoje arba panašiame informaciniame leidinyje spausdinta ar elektronine forma susidaro įspūdis, kad tai yra bendrinis prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas, pavadinimas, prekių ženklo savininko prašymu leidinio leidėjas užtikrina, kad prekių ženklas nedelsiant, o spausdinto leidinio atveju – ne vėlesniame kaip kitame leidime, būtų atgamintas su nuoroda, kad tai yra įregistruotas prekių ženklas.

13 straipsnis

Draudimas naudoti atstovo ar patikėtinio vardu įregistruotą prekių ženklą

1. Jeigu prekių ženklas yra įregistruotas to prekių ženklo savininko atstovo ar patikėtinio vardu be savininko sutikimo, savininkas turi teisę atlikti vieną iš šių veiksmų arba juos abu:

   a) prieštarauti tam, kad jo atstovas ar patikėtinis naudotų prekių ženklą;

   b) reikalauti, kad jam būtų perleistos teisės į prekių ženklą.

2. 1 dalis netaikoma, jei atstovas ar patikėtinis pagrindžia savo veiksmus.

14 straipsnis

Prekių ženklo poveikio apribojimas

1. Prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai vykdant komercinę veiklą naudoti:

   a) trečiosios šalies vardą (pavardę) arba adresą, jei ta trečioji šalis yra fizinis asmuo;

   b) žymenis ar nuorodas, neturinčius skiriamųjų požymių arba susijusius su prekių ar paslaugų rūšimi, kokybe, kiekiu, paskirtimi, verte, geografine kilme, prekės pagaminimo ar paslaugos suteikimo laiku arba kitomis prekių ar paslaugų charakteristikomis;

c) prekių ženklą, kai siekiama identifikuoti prekes ar paslaugas arba daryti nuorodą į jas kaip priklausančias to prekių ženklo savininkui, visų pirma, kai naudoti prekių ženklą būtina siekiant nurodyti prekės ar paslaugos paskirtį, visų pirma kaip priedų ar atsarginių dalių.

2. 1 dalis taikoma tik tuomet, jei trečioji šalis ženklą naudoja laikydamasi sąžiningos pramoninės ar komercinės veiklos praktikos.

3. Prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai vykdant komercinę veiklą naudotis ankstesne tik tam tikroje vietovėje taikoma teise, jeigu ta teisė pripažįstama tos valstybės teisėje ir jei ta teisė naudojama tik toje teritorijoje, kurioje ji yra pripažįstama.

15 straipsnis

Prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimas

1. Prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti juo žymėti prekes, kurios paties ženklo savininko arba su savininko sutikimu buvo su tuo ženklu išleistos į Sąjungos rinką.

2. 1 dalis netaikoma, jeigu savininkas turi teisėtų priežasčių prieštarauti tolesniam prekių komercializavimui, ypač jei po išleidimo į rinką pasikeitė ar pablogėjo prekių būklė.

16 straipsnis

Prekių ženklų naudojimas

1. Jeigu per penkerius metus po to, kai užbaigiama registravimo procedūra, savininkas nepradėjo valstybėje narėje iš tikrųjų prekių ženklu žymėti prekių ar paslaugų, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu toks naudojimas buvo sustabdytas per nepertraukiamą penkerių metų laikotarpį, prekių ženklui taikomi 17 straipsnyje, 19 straipsnio 1 dalyje, 44 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir 46 straipsnio 3 bei 4 dalyse numatyti apribojimai ir sankcijos, išskyrus atvejus, kai jis nebuvo naudojamas dėl svarbių priežasčių.

2. Kai valstybė narė po registracijos yra numačiusi protesto procedūrą, 1 dalyje nurodytas penkerių metų laikotarpis skaičiuojamas nuo datos, kai ženklo nebegalima užprotestuoti, arba, jei pareikštas protestas, nuo datos, kai sprendimas, kuriuo užbaigiama protesto procedūra, tapo galutinis arba protestas buvo atsiimtas.

3. Prekių ženklų, įregistruotų pagal tarptautinius valstybėje narėje galiojančius susitarimus, atveju 1 dalyje nurodytas penkerių metų laikotarpis skaičiuojamas nuo datos, kai ženklo nebegalima atmesti arba užprotestuoti. Jei pareikštas protestas arba pateiktas prieštaravimas remiantis absoliučiais arba santykiniais pagrindais, tas laikotarpis skaičiuojamas nuo datos, kai sprendimas, kuriuo užbaigiama protesto procedūra, arba sprendimas dėl absoliučių arba santykinių atsisakymo registruoti pagrindų tapo galutinis arba protestas buvo atsiimtas.

4. Į registrą įrašoma 1 ir 2 dalyse nurodyto penkerių metų laikotarpio pradžios data.

5. Taikant 1 dalį naudojimu taip pat laikoma:

a) prekių ženklo naudojimas tokia forma, kuri skiriasi savo elementais, jeigu išlieka nepakitę įregistruoto ženklo skiriamieji požymiai, nepriklausomai nuo to, ar tokios formos, kokia yra naudojamas, prekių ženklas taip pat įregistruotas savininko vardu, ar ne;

b) prekių arba jų pakuočių atitinkamoje valstybėje narėje žymėjimas prekių ženklu išimtinai eksporto tikslais.

6. Jeigu prekių ženklas naudojamas turint jo savininko sutikimą, laikoma, kad jį naudoja pats savininkas.

17 straipsnis

Nenaudojimas kaip gynybos priemonė teisių pažeidimo byloje

Prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti naudoti žymenį tik jeigu tuo metu, kai pateikiamas ieškinys dėl teisių pažeidimo, savininko teisių negalima panaikinti pagal 19 straipsnį. Jei atsakovas prašo, prekių ženklo savininkas pateikia įrodymų, kad per penkerių metų laikotarpį iki ieškinio pateikimo prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas, kaip numatyta 16 straipsnyje, žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas ir kuriomis pagrindžiamas ieškinys, arba kad yra svarbių priežasčių jo nenaudoti, jei ieškinio pateikimo dieną yra praėję ne mažiau nei penkeri metai nuo prekių ženklo įregistravimo procedūros pabaigos.

18 straipsnis

Vėlesnio įregistruoto prekių ženklo savininko įstojimo teisė kaip gynybos priemonė teisių pažeidimo byloje

1. Teisių pažeidimo byloje prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti naudoti vėlesnį įregistruotą ženklą, jei tas vėlesnis prekių ženklas nebūtų pripažintas negaliojančiu pagal 8 straipsnį, 9 straipsnio 1 ar 2 dalį arba 46 straipsnio 3 dalį.

2. Teisių pažeidimo byloje prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti naudoti vėlesnį įregistruotą ES prekių ženklą, jei tas vėlesnis prekių ženklas nebūtų pripažintas negaliojančiu pagal Reglamento (EB) Nr. 207/2009 53 straipsnio 1, 3 ar 4 dalį, 54 straipsnio 1 ar 2 dalį arba 57 straipsnio 2 dalį.

3. Kai prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti naudoti vėlesnį įregistruotą prekių ženklą pagal 1 arba 2 dalį, to vėlesnio įregistruoto prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti naudoti ankstesnį prekių ženklą teisių pažeidimo byloje, net jeigu ta ankstesne teise daugiau nebegalima pasinaudoti vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu.

4 SKIRSNIS
PREKIŲ ŽENKLO TEISIŲ PANAIKINIMAS

19 straipsnis

Panaikinimas tuo pagrindu, kad ženklas iš tikrųjų nenaudojamas

1. Prekių ženklas gali būti panaikintas, jeigu nepertraukiamą penkerių metų laikotarpį jis nebuvo iš tikrųjų naudojamas valstybėje narėje žymėti prekėms arba paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, ir jeigu nėra svarbių priežasčių jo nenaudoti.

2. Niekas negali reikalauti, kad būtų panaikintos savininko teisės į prekių ženklą, jeigu laikotarpiu nuo penkerių metų laikotarpio pabaigos iki prašymo panaikinti prekių ženklą padavimo prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų buvo pradėtas arba atnaujintas.

3. Neatsižvelgiama į naudojimą, pradėtą ar atnaujintą per trijų mėnesių laikotarpį iki prašymo panaikinti prekių ženklą padavimo, kuris prasidėjo ne anksčiau nei pasibaigus nepertraukiamam penkerių metų nenaudojimo laikotarpiui, jeigu savininkas ėmėsi priemonių dėl naudojimo pradėjimo ar atnaujinimo tik sužinojęs apie galimą prašymo panaikinti prekių ženklą padavimą.

20 straipsnis

Panaikinimas tuo pagrindu, kad prekių ženklas tapo bendriniu pavadinimu arba klaidinančia nuoroda

Prekių ženklas gali būti panaikintas, jeigu po jo įregistravimo datos:

a) dėl savininko veiksmų ar neveikimo jis tapo bendriniu pavadinimu prekyboje toms prekėms ar paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas;

b) paties savininko arba su savininko sutikimu prekių ženklas buvo naudojamas žymėti prekėms ar paslaugoms, kurioms jis įregistruotas, taip, kad gali suklaidinti visuomenę, ypač dėl tų prekių ar paslaugų rūšies, kokybės ar geografinės kilmės.

21 straipsnis

Panaikinimas, susijęs tik su tam tikromis prekėmis ar paslaugomis

Jeigu pagrindai, dėl kurių panaikinamas prekių ženklas, egzistuoja tik tam tikrų prekių ar paslaugų, kurioms jis įregistruotas, atžvilgiu, panaikinimas taikomas tik toms prekėms ar paslaugoms.

5 SKIRSNIS
PREKIŲ ŽENKLAI KAIP NUOSAVYBĖS OBJEKTAI

22 straipsnis

Įregistruotų prekių ženklų perdavimas

1. Prekių ženklas gali būti perduotas atskirai nuo bet kokio įmonės perdavimo visoms prekėms ar paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, arba kai kurioms iš jų.

2. Visos įmonės perdavimas apima ir prekių ženklo perdavimą, išskyrus atvejus, kai susitarta priešingai arba kai aplinkybės akivaizdžiai rodo kitaip. Ši nuostata taikoma sutartiniam įsipareigojimui perduoti įmonę.

3. Valstybės narės nustato procedūras, kuriomis būtų sudarytos sąlygos įrašyti į jų registrus informaciją apie perdavimus.

23 straipsnis

Daiktinės teisės

1. Prekių ženklas nepriklausomai nuo įmonės gali būti pateikiamas kaip užtikrinimas arba gali būti daiktinių teisių objektas.

2. Valstybės narės nustato procedūras, kuriomis būtų sudarytos sąlygos įrašyti į jų registrus informaciją apie daiktines teises.

24 straipsnis

Išieškojimas vykdymo procese

1. Prekių ženklas gali būti išieškotas vykdymo procese.

2. Valstybės narės nustato procedūras, kuriomis būtų sudarytos sąlygos įrašyti į jų registrus informaciją apie išieškojimą vykdymo procese.

25 straipsnis

Licencijavimas

1. Licencija gali būti suteikiama prekių ženklu žymėti visas arba tik kai kurias prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, naudoti jį visoje atitinkamoje valstybėje narėje arba tik jos dalyje. Licencija gali būti išimtinė arba neišimtinė.

2. Prekių ženklo savininkas gali panaudoti to ženklo suteikiamas teises prieš licencijos turėtoją, pažeidusį bet kurią sutarties dėl licencijos nuostatą, susijusią su:

   a) jos trukme;

   b) registracijos leidžiama prekių ženklo naudojimo forma;

   c) prekių ar paslaugų, kurioms yra suteikta licencija, apimtimi;

   d) teritorija, kurioje prekių ženklas gali būti naudojamas; arba

   e) licencijos turėtojo pagamintų prekių ar suteiktų paslaugų kokybe.

3. Nedarant poveikio licencinės sutarties nuostatoms, licencijos turėtojas gali pradėti teisminį procesą dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo tik tuo atveju, jei gauna jo savininko sutikimą. Tačiau išimtinės licencijos turėtojas gali pradėti tokį procesą, jeigu prekių ženklo savininkas, gavęs oficialų pranešimą, per atitinkamą laikotarpį pats nepradeda teisminio proceso dėl teisių pažeidimo.

4. Norėdamas gauti kompensaciją už jam padarytą žalą, licencijos turėtojas turi teisę įstoti į prekių ženklo savininko pradėtą teisminį procesą dėl teisių pažeidimo.

5. Valstybės narės nustato procedūras, kuriomis būtų sudarytos sąlygos įrašyti į jų registrus informaciją apie licencijas.

26 straipsnis

Prekių ženklo paraiška kaip nuosavybės objektas

Prekių ženklų paraiškoms taikomi 22–25 straipsniai.

6 SKIRSNIS
GARANTINIAI ARBA SERTIFIKAVIMO ŽENKLAI IR KOLEKTYVINIAI ŽENKLAI

27 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame skirsnyje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) garantinis arba sertifikavimo ženklas – prekių ženklas, kurio paraiškoje jis apibūdinamas kaip toks ir pagal kurį prekes ar paslaugas, ženklo savininko sertifikuotas atsižvelgiant į medžiagą, prekių pagaminimo arba paslaugų teikimo būdą, kokybę, tikslumą ar kitas charakteristikas, galima atskirti nuo tokiu būdu nesertifikuotų prekių ir paslaugų;

b) kolektyvinis ženklas – prekių ženklas, kurio paraiškoje jis apibūdinamas kaip toks ir pagal kurį asociacijos, kuri yra ženklo savininkė, narių prekes arba paslaugas galima atskirti nuo kitoms įmonėms priklausančių prekių ar paslaugų.

28 straipsnis

Garantiniai arba sertifikavimo ženklai

1. Valstybės narės gali numatyti galimybę registruoti garantinius arba sertifikavimo ženklus.

2. Bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, įskaitant viešosios teisės reglamentuojamas institucijas ir įstaigas, gali kreiptis dėl garantinių arba sertifikavimo ženklų, jei tas asmuo neužsiima verslu, apimančiu sertifikuotos rūšies prekių tiekimą ar paslaugų teikimą.

   Valstybės narės gali numatyti, kad garantinis arba sertifikavimo ženklas nebus registruojamas, išskyrus tuomet, jei pareiškėjas yra kompetentingas sertifikuoti prekes arba paslaugas, kurių atžvilgiu ženklas turi būti įregistruotas.

3. Valstybės narės gali numatyti, kad garantiniai arba sertifikavimo ženklai nebus registruojami, arba jie bus panaikinami ar pripažįstami negaliojančiais remiantis kitais nei 4, 19 ir 20 straipsniuose nurodytais pagrindais, jeigu to reikalauja tų ženklų atliekama funkcija.

4. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 1 dalies c punkto, valstybės narės gali numatyti, kad garantinius arba sertifikavimo ženklus gali sudaryti žymenys arba nuorodos, kuriais prekyboje galima nurodyti geografinę prekių ar paslaugų kilmę. Toks garantinis arba sertifikavimo ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai naudoti tokius žymenis ar nuorodas prekyboje, jeigu ta trečioji šalis juos naudoja laikydamasi sąžiningos pramoninės ar komercinės veiklos praktikos. Visų pirma toks ženklas negali būti panaudotas prieš trečiąją šalį, kuri turi teisę naudoti geografinį pavadinimą.

5. Pripažįstama, kad 16 straipsnyje nustatytų reikalavimų laikomasi, jei bet kuris asmuo, turintis teisę naudoti garantinį arba sertifikavimo ženklą, iš tikrųjų jį naudoja pagal 16 straipsnį.

29 straipsnis

Kolektyviniai ženklai

1. Valstybės narės numato galimybę registruoti kolektyvinius ženklus.

2. Kolektyvinių ženklų paraiškas gali pateikti gamintojų, paslaugų teikėjų ar prekybininkų asociacijos, kurios pagal jų veiklą reglamentuojančią teisę gali savo vardu turėti teises ir pareigas, sudaryti sutartis arba atlikti kitus teisinius veiksmus, būti ieškovu ir atsakovu teisme, taip pat kiti juridiniai asmenys, kurių veiklą reglamentuoja viešoji teisė.

3. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 1 dalies c punkto, valstybės narės gali numatyti, kad kolektyvinius ženklus gali sudaryti žymenys arba nuorodos, kuriais prekyboje galima nurodyti geografinę prekių ar paslaugų kilmę. Toks kolektyvinis ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai naudoti tokius žymenis ar nuorodas prekyboje, jeigu ta trečioji šalis juos naudoja laikydamasi sąžiningos pramoninės ar komercinės veiklos praktikos. Visų pirma toks ženklas negali būti panaudotas prieš trečiąją šalį, kuri turi teisę naudoti geografinį pavadinimą.

30 straipsnis

Kolektyvinio ženklo naudojimą reglamentuojančios taisyklės

1. Pareiškėjas, prašantis įregistruoti kolektyvinį ženklą, pateikia tarnybai jo naudojimą reglamentuojančias taisykles.

2. Naudojimą reglamentuojančiose taisyklėse nurodomi bent asmenys, kuriems leidžiama naudoti ženklą, narystės asociacijoje sąlygos ir ženklo naudojimo sąlygos, įskaitant sankcijas. 29 straipsnio 3 dalyje nurodytos ženklo naudojimą reglamentuojančios taisyklės leidžia kiekvienam asmeniui, kurio prekės arba paslaugos yra kilusios iš atitinkamos geografinės vietovės, tapti asociacijos, kuri yra ženklo savininkė, nariu, jei asmuo atitinka visas kitas taisyklių sąlygas.

31 straipsnis

Paraiškos atmetimas

1. Be 4 straipsnyje numatytų prekių ženklo paraiškos atmetimo pagrindų, atitinkamais atvejais, išskyrus 4 straipsnio 1 dalies c punktą dėl žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti prekių arba paslaugų geografinei kilmei, ir 5 straipsnyje nurodytų prekių ženklo paraiškos atmetimo pagrindų bei nedarant poveikio tarnybos teisei *ex officio* nenagrinėti santykinių pagrindų, kolektyvinio ženklo paraiška atmetama, jeigu nesilaikoma 27 straipsnio b punkto, 29 straipsnio arba 30 straipsnio reikalavimų arba jeigu naudojimą reglamentuojančios taisyklės prieštarauja viešajai tvarkai ar pripažintiems moralės principams.

2. Kolektyvinio ženklo paraiška taip pat atmetama, jeigu visuomenė gali būti klaidinama dėl ženklo pobūdžio ar reikšmingumo, visų pirma, jeigu atrodo, kad jis gali būti palaikytas kuo nors kitu nei kolektyviniu ženklu.

3. Paraiška neatmetama, jeigu pareiškėjas, iš dalies pakeitęs ženklo naudojimą reglamentuojančias taisykles, įvykdo 1 ir 2 dalių reikalavimus.

32 straipsnis

Kolektyvinių ženklų naudojimas

Pripažįstama, kad 16 straipsnyje nustatytų reikalavimų laikomasi, jei bet kuris asmuo, turintis teisę naudoti kolektyvinį ženklą, iš tikrųjų jį naudoja pagal tą straipsnį.

33 straipsnis

Kolektyvinio ženklo naudojimą reglamentuojančių taisyklių pakeitimai

1. Kolektyvinio ženklo savininkas pateikia tarnybai visas iš dalies pakeistas naudojimą reglamentuojančias taisykles.

2. Naudojimą reglamentuojančių taisyklių pakeitimai nurodomi registre, išskyrus atvejus, kai iš dalies pakeistos taisyklės neatitinka 30 straipsnio reikalavimų arba jeigu galioja vienas iš 31 straipsnyje nurodytų paraiškos atmetimo pagrindų.

3. Taikant šią direktyvą, naudojimą reglamentuojančių taisyklių pakeitimai įsigalioja tik nuo tų pakeitimų įrašymo į registrą datos.

34 straipsnis

Asmenys, turintys teisę pareikšti ieškinį dėl teisių pažeidimo

1. Kiekvienam asmeniui, turinčiam teisę naudoti kolektyvinį ženklą, taikomos 25 straipsnio 3 ir 4 dalys.

2. Kolektyvinio ženklo savininkas asmenų, turinčių teisę naudoti ženklą, vardu turi teisę reikalauti kompensacijos, jeigu tie asmenys dėl neteisėto ženklo naudojimo patyrė nuostolių.

35 straipsnis

Papildomi panaikinimo pagrindai

Be 19 ir 20 straipsniuose numatytų panaikinimo pagrindų, kolektyvinio ženklo savininko teisės panaikinamos šiais pagrindais:

a) savininkas nesiima pagrįstų priemonių neleisti ženklo naudoti tokiu būdu, kuris nesuderinamas su ženklo naudojimo sąlygomis, nustatytomis naudojimą reglamentuojančiose taisyklėse, įskaitant bet kokius jų pakeitimus, nurodytus registre;

b) dėl įgaliotų asmenų naudojimosi ženklu būdo visuomenė galėjo būti klaidinama, kaip nurodyta 31 straipsnio 2 dalyje;

c) ženklo naudojimą reglamentuojančių taisyklių pakeitimas registre nurodytas pažeidžiant 33 straipsnio 2 dalį, išskyrus atvejus, kai ženklo savininkas, vėl iš dalies pakeitęs ženklo naudojimą reglamentuojančias taisykles, įvykdo to straipsnio reikalavimus.

36 straipsnis

Papildomi negaliojimo pagrindai

Be 4 straipsnyje numatytų negaliojimo pagrindų, atitinkamais atvejais, išskyrus 4 straipsnio 1 dalies c punktą dėl žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti prekių arba paslaugų geografinei kilmei, ir be 5 straipsnyje numatytų negaliojimo pagrindų, kolektyvinis ženklas, įregistruotas pažeidžiant 31 straipsnį, pripažįstamas negaliojančiu, išskyrus atvejus, kai ženklo savininkas, iš dalies pakeitęs ženklo naudojimą reglamentuojančias taisykles, įvykdo 31 straipsnio reikalavimus.

3 skyrius

Procedūros

1 SKIRSNIS

PARAIŠKA IR REGISTRACIJA

37 straipsnis

Reikalavimai paraiškai

1. Paraišką įregistruoti prekių ženklą sudaro bent visi šie duomenys:

   a) prašymas įregistruoti;

   b) pareiškėjo identifikavimo informacija;

c) prekių ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti ženklą, sąrašas;

d) prekių ženklo vaizdas, atitinkantis 3 straipsnio b punkte nustatytus reikalavimus.

2. Už prekių ženklo paraiškos padavimą imamas mokestis, kurį nustato atitinkama valstybė narė.

38 straipsnis

Paraiškos padavimo data

1. Prekių ženklo paraiškos padavimo data laikoma ta data, kurią pareiškėjas tarnybai pateikia dokumentus, kuriuose yra 37 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija.

2. Be to, valstybės narės gali numatyti, kad paraiškos padavimo data bus suteikiama tik sumokėjus 37 straipsnio 2 dalyje nurodytą mokestį.

39 straipsnis

Prekių ir paslaugų nurodymas ir klasifikavimas

1. Prekės ir paslaugos, dėl kurių teikiama prekių ženklo registracijos paraiška, klasifikuojamos pagal klasifikacijos sistemą, nustatytą 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutartimi dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos (toliau – Nicos klasifikacija).

2. Pareiškėjas pakankamai aiškiai ir tiksliai identifikuoja prekes ir paslaugas, kurių atžvilgiu prašoma apsaugos, kad kompetentingos institucijos ir ekonominės veiklos vykdytojai vien tuo pagrindu galėtų nustatyti prašomos apsaugos mastą.

3. Taikant 2 dalį gali būti naudojamos bendrosios nuorodos, įtrauktos į Nicos klasifikacijos klasių antraštes, arba kiti bendrieji terminai, jei jie atitinka būtinus aiškumo ir tikslumo standartus, nustatytus šiame straipsnyje.

4. Tarnyba atmeta paraišką nuorodų ar terminų, kurie yra neaiškūs arba netikslūs, atžvilgiu, kai pareiškėjas per tarnybos tuo tikslu nustatytą laikotarpį nepasiūlo priimtinos formuluotės.

5. Vartojami bendrieji terminai, įskaitant bendrąsias nuorodas Nicos klasifikacijos klasių antraštėse, aiškinami kaip apimantys visas prekes ar paslaugas, kurias aiškiai žymi pažodine reikšme vartojama nuoroda ar terminas. Tokie vartojami terminai ar nuorodos nėra aiškinami kaip suteikiantys teisę į prekių ženklo apsaugą prekėms ar paslaugoms, kurios negali būti taip suprantamos.

6. Kai pareiškėjas prašo registracijos daugiau nei vienai klasei, pareiškėjas grupuoja prekes ir paslaugas pagal Nicos klasifikacijos klases, prieš kiekvieną grupę nurodydamas klasės, kuriai ta prekių ar paslaugų grupė priklauso, numerį, ir pateikia jas klasių eilės tvarka.

7. Prekės ir paslaugos nelaikomos panašiomis remiantis vien tuo pagrindu, kad jos priskirtos tai pačiai klasei pagal Nicos klasifikaciją. Prekės ir paslaugos taip pat nelaikomos nepanašiomis remiantis vien tuo pagrindu, kad jos priskirtos skirtingoms klasėms pagal Nicos klasifikaciją.

40 straipsnis

Trečiųjų šalių pastabos

1. Valstybės narės gali numatyti, kad prieš įregistruojant prekių ženklą, bet kuris fizinis arba juridinis asmuo ir bet kuri gamintojams, paslaugų teikėjams, prekybininkams ar vartotojams atstovaujanti grupė ar įstaiga gali pateikti tarnybai rašytines pastabas, jose paaiškindami, dėl kokių pagrindų prekių ženklas neturėtų būti įregistruotas *ex officio*.

   Asmenys ir grupės arba įstaigos, kaip nurodyta pirmoje pastraipoje, nėra tarnybos vykdomų procedūrų šalys.

2. Be šio straipsnio 1 dalyje nurodytų pagrindų, bet kuris fizinis arba juridinis asmuo ir bet kuri gamintojams, paslaugų teikėjams, prekybininkams ar vartotojams atstovaujanti grupė ar įstaiga gali pateikti tarnybai rašytines pastabas, paremtas konkrečiais pagrindais, dėl kurių pagal 31 straipsnio 1 ir 2 dalis turėtų būti atmesta paraiška įregistruoti kolektyvinį ženklą. Ši nuostata gali būti išplėsta, kad apimtų sertifikavimo ir garantinius ženklus, kai tai reglamentuojama valstybėse narėse.

41 straipsnis

Paraiškų ir registracijų padalijimas

Pareiškėjas arba savininkas gali padalyti nacionalinę prekių ženklo paraišką arba registraciją į dvi ar daugiau atskirų paraiškų ar registracijų nusiųsdamas deklaraciją tarnybai ir kiekvienai padalytajai paraiškai ar registracijai nurodydamas pirminės paraiškos ar registracijos prekes ar paslaugas, kurioms turi būti taikomos padalytosios paraiškos ar registracijos.

42 straipsnis

Mokesčiai už klases

Valstybės narės gali numatyti, kad už prekių ženklo paraiškos padavimą ir jos pratęsimą bus imamas papildomas mokestis už kiekvieną papildomą prekių ir paslaugų klasę po pirmos klasės.

2 SKIRSNIS
PROTESTO, PANAIKINIMO IR NEGALIOJIMO PROCEDŪROS

43 straipsnis

Protesto procedūra

1. Valstybės narės nustato veiksmingą ir operatyvią administracinę procedūrą, pagal kurią, remiantis 5 straipsnyje numatytais pagrindais, jų tarnyboms galima pareikšti protestą dėl prekių ženklo paraiškos registravimo.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta administracine procedūra bent jau numatoma, kad protestą turi teisę paduoti ankstesnio prekių ženklo, nurodyto 5 straipsnio 2 dalyje ir 5 straipsnio 3 dalies a punkte, savininkas ir asmuo, pagal atitinkamą teisės aktą įgaliotas naudotis su saugoma kilmės vietos nuoroda ar geografine nuoroda susijusiomis teisėmis, kaip nurodyta 5 straipsnio 3 dalies c punkte. Protestas gali būti paduotas atsižvelgiant į vieną ar daugiau ankstesnių teisių, jeigu jos visos priklauso tam pačiam savininkui, ir atsižvelgiant į dalį prekių ar paslaugų ar visas prekes ar paslaugas, kurių atžvilgiu ankstesnė teisė saugoma ar dėl kurių paduota paraiška, ir gali būti nukreiptas prieš dalį prekių ar paslaugų ar visas prekes ar paslaugas, dėl kurių paduota paraiška ginčytinam ženklui gauti.

3. Protesto nagrinėjimo procedūroje bendru šalių prašymu joms suteikiamas bent dviejų mėnesių laikotarpis, kad būtų galima suteikti galimybę protestą pareiškusiai šaliai ir pareiškėjui susitarti draugiškai.

44 straipsnis

Nenaudojimas kaip gynybos priemonė protesto nagrinėjimo procedūroje

1. Protesto nagrinėjimo procedūroje pagal 43 straipsnį, jei vėlesnio prekių ženklo paraiškos padavimo datą arba prioriteto datą penkerių metų laikotarpis, per kurį ankstesnis prekių ženklas turėjo būti pradėtas iš tikrųjų naudoti, kaip numatyta 16 straipsnyje, jau buvo pasibaigęs, pareiškėjo prašymu protestą pareiškęs ankstesnio prekių ženklo savininkas pateikia įrodymų, kad per penkerių metų laikotarpį iki vėlesnio prekių ženklo paraiškos padavimo datos arba prioriteto datos ankstesnis prekių ženklas buvo pradėtas iš tikrųjų naudoti, kaip numatyta 16 straipsnyje, arba kad buvo svarbių priežasčių ženklo nenaudoti. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas.

2. Jeigu ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas tik daliai prekių ar paslaugų, kurioms jis buvo įregistruotas, žymėti, nagrinėjant protestą, kaip numatyta 1 dalyje, laikoma, kad jis yra įregistruotas tik tai prekių ar paslaugų daliai.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalys taip pat taikomos, kai ankstesnis prekių ženklas yra ES prekių ženklas. Tokiu atveju nustatant, ar ES prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, taikomas Reglamento (EB) Nr. 207/2009 15 straipsnis.

45 straipsnis

Prekių ženklo panaikinimo arba pripažinimo negaliojančiu procedūra

1. Nedarant poveikio šalių teisei teikti skundus teismuose, valstybės narės numato veiksmingą ir operatyvią administracinę procedūrą, pagal kurią jų tarnybų galima prašyti panaikinti prekių ženklą ar pripažinti jį negaliojančiu.

2. Pagal administracinę panaikinimo procedūrą numatoma, kad prekių ženklas bus panaikinamas remiantis 19 ir 20 straipsniuose nustatytais pagrindais.

3. Pagal administracinę pripažinimo negaliojančiu procedūrą numatoma, kad prekių ženklas bus pripažįstamas negaliojančiu remiantis bent šiais pagrindais:

   a) prekių ženklas neturėjo būti įregistruotas, nes jis neatitinka 4 straipsnyje numatytų reikalavimų;

   b) prekių ženklas neturėjo būti įregistruotas, nes egzistuoja ankstesnė teisė, kaip apibrėžta 5 straipsnio 1–3 dalyse.

4. Pagal administracinę procedūrą numatoma, kad prašymą panaikinti prekių ženklą arba pripažinti jį negaliojančiu turės teisę paduoti bent šie subjektai:

   a) 2 dalies ir 3 dalies a punkto atveju – bet kuris fizinis ar juridinis asmuo arba bet kuri grupė ar įstaiga, įsteigta tam, kad atstovautų gamintojų, paslaugų teikėjų, prekybininkų ar vartotojų interesus, ir kurie pagal jų veiklą reglamentuojančią teisę savo vardu gali būti ieškovai ir atsakovai teisme;

b) šio straipsnio 3 dalies b punkto atveju – ankstesnio prekių ženklo, nurodyto 5 straipsnio 2 dalyje ir 5 straipsnio 3 dalies a punkte, savininkas ir asmuo, pagal atitinkamą teisės aktą įgaliotas naudotis su saugoma kilmės vietos nuoroda ar geografine nuoroda susijusiomis teisėmis, kaip nurodyta 5 straipsnio 3 dalies c punkte.

5. Prašymas panaikinti prekių ženklą arba pripažinti jį negaliojančiu gali būti susijęs su visomis prekėmis ar paslaugomis, kurių atžvilgiu registruotas ginčytinas ženklas, arba jų dalimi.

6. Prašymas pripažinti prekių ženklą negaliojančiu gali būti paduotas remiantis viena ar keliomis ankstesnėmis teisėmis, jeigu jos visos priklauso tam pačiam savininkui.

46 straipsnis

Nenaudojimas kaip gynybos priemonė procedūroje, pagal kurią siekiama prekių ženklą pripažinti negaliojančiu

1. Procedūroje dėl prekių ženklo pripažinimo negaliojančiu, remiantis įregistruotu prekių ženklu, kurio paraiškos padavimo data arba prioriteto data yra ankstesnė, vėlesnio prekių ženklo savininkui paprašius ankstesnio prekių ženklo savininkas pateikia įrodymų, kad penkerius metus iki prašymo pripažinti prekių ženklą negaliojančiu datos ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas, kaip numatyta 16 straipsnyje, žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas ir kurios nurodomos kaip paraiškos pagrindimas, arba kad yra svarbių priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu prašymo pripažinti prekių ženklą negaliojančiu dieną yra praėję ne mažiau kaip penkeri metai nuo ankstesnio prekių ženklo registracijos proceso pabaigos.

2. Jei vėlesnio prekių ženklo paraiškos padavimo datą arba prioriteto datą penkerių metų laikotarpis, per kurį ankstesnis prekių ženklas turėjo būti pradėtas iš tikrųjų naudoti, kaip numatyta 16 straipsnyje, jau buvo pasibaigęs, ankstesnio prekių ženklo savininkas pateikia ne tik pagal šio straipsnio 1 dalį reikalaujamus įrodymus, bet ir įrodymus, kad per penkerių metų laikotarpį iki paraiškos padavimo datos arba prioriteto datos prekių ženklas iš tikrųjų buvo pradėtas naudoti arba kad buvo svarbių priežasčių ženklo nenaudoti.

3. Jei 1 ir 2 dalyse nurodyti įrodymai nepateikiami, prašymas pripažinti prekių ženklą negaliojančiu remiantis ankstesniu prekių ženklu yra atmetamas.

4. Jeigu ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas pagal 16 straipsnį tik daliai prekių ar paslaugų, kurioms jis buvo įregistruotas, žymėti, nagrinėjant prašymą pripažinti prekių ženklą negaliojančiu bus laikoma, kad jis yra įregistruotas tik tai prekių ar paslaugų daliai.

5. Šio straipsnio 1–4 dalys taip pat taikomos, kai ankstesnis prekių ženklas yra ES prekių ženklas. Tokiu atveju nustatant, ar ES prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, taikomas Reglamento (EB) Nr. 207/2009 15 straipsnis.

47 straipsnis

Panaikinimo ir negaliojimo pasekmės

1. Laikoma, kad įregistruotas prekių ženklas nuo prašymo jį panaikinti dienos neturėjo šioje direktyvoje nurodyto poveikio tokia apimtimi, kokia savininko teisės buvo panaikintos. Vienos iš šalių prašymu sprendime dėl prašymo panaikinti prekių ženklą gali būti nurodyta ankstesnė data, kurią atsirado vienas iš panaikinimo pagrindų.

2. Laikoma, kad įregistruotas prekių ženklas nuo pat pradžių neturėjo šioje direktyvoje nurodyto poveikio tokia apimtimi, kokia prekių ženklas buvo pripažintas negaliojančiu.

3 SKIRSNIS
REGISTRACIJOS TRUKMĖ IR GALIOJIMO PRATĘSIMAS

48 straipsnis

Registracijos trukmė

1. Prekių ženklai registruojami 10 metų laikotarpiui nuo paraiškos padavimo datos.

2. Vadovaujantis 49 straipsniu, registracijos galiojimas gali būti pratęstas tolesniems 10 metų laikotarpiams.

49 straipsnis

Galiojimo pratęsimas

1. Prekių ženklo savininko arba bet kurio jo pagal įstatymą arba sutartį įgalioto tai atlikti asmens prašymu prekių ženklo registracijos galiojimas pratęsiamas, jeigu už galiojimo pratęsimą sumokami mokesčiai. Valstybės narės gali numatyti, kad tokiu prašymu bus laikomas mokesčių už galiojimo pratęsimą gavimo patvirtinimas.

2. Tarnyba prekių ženklo savininkui praneša apie registracijos galiojimo pabaigą likus ne mažiau nei šešiems mėnesiams iki minėto galiojimo pabaigos. Tarnyba nelaikoma atsakinga, jei ji tokios informacijos nepateikia.

3. Prašymas pratęsti galiojimą pateikiamas ir mokesčiai už galiojimo pratęsimą sumokami per ne mažiau nei šešių mėnesių laikotarpį, esantį iš karto prieš registracijos galiojimo pabaigą. To nepadarius, prašymą galima pateikti per kitą šešių mėnesių laikotarpį iš karto pasibaigus registracijos galiojimui ar vėlesniam jos pratęsimo laikotarpiui. Per tą kitą laikotarpį sumokami registracijos galiojimo pratęsimo mokesčiai ir papildomas mokestis.

4. Jeigu prašymas pateikiamas arba mokesčiai sumokami tik už kai kurias prekes ar paslaugas, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas, registracijos galiojimas pratęsiamas tik toms prekėms ar paslaugoms.

5. Galiojimo pratęsimas įsigalioja kitą dieną po esamos registracijos galiojimo pabaigos datos. Galiojimo pratęsimas įrašomas į registrą.

4 SKIRSNIS
SUSIRAŠINĖJIMAS SU TARNYBA

50 straipsnis

Susirašinėjimas su tarnyba

Procedūrose dalyvaujančios šalys arba jų atstovai – jeigu jie paskirti – nustato oficialų adresą visai oficialiai susirašinėjimo su tarnyba veiklai vykdyti. Valstybės narės turi teisę reikalauti, kad toks oficialus adresas būtų Europos ekonominėje erdvėje.

4 skyrius

Administracinis bendradarbiavimas

51 straipsnis

Bendradarbiavimas prekių ženklų registracijos ir administravimo srityje

Tarnybos turi teisę veiksmingai bendradarbiauti tarpusavyje ir su Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba, siekdamos skatinti prekių ženklų ekspertizės ir registravimo praktikos ir priemonių konvergenciją.

52 straipsnis

Bendradarbiavimas kitose srityse

Tarnybos turi teisę veiksmingai bendradarbiauti tarpusavyje ir su Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba visose kitose savo veiklos srityse, nei nurodytos 51 straipsnyje, kurios yra svarbios prekių ženklų apsaugai Sąjungoje užtikrinti.

5 skyrius
Baigiamosios nuostatos

53 straipsnis

Duomenų apsauga

Bet kokių asmens duomenų tvarkymui valstybėse narėse įgyvendinant šią direktyvą taikomi nacionalinės teisės aktai, kuriais įgyvendinama Direktyva 95/46/EB.

54 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad 3–6 straipsnių, 8–14 straipsnių, 16, 17 ir 18 bei 22–39, 41, 43–50 straipsnių būtų laikomasi ne vėliau kaip nuo …[*]. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, siekiant, kad 45 straipsnio būtų laikomasi ne vėliau kaip nuo …[**]. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.

   Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Jos taip pat turi įtraukti teiginį, kad galiojančiuose įstatymuose ir kituose teisės aktuose pateiktos nuorodos į direktyvą, kurią panaikina ši direktyva, laikomos nuorodomis į šią direktyvą. Nuorodos darymo tvarką ir minėto teiginio formuluotę nustato valstybės narės.

---

[*] OL: prašom įrašyti datą – 36 mėnesiai po šios direktyvos įsigaliojimo dienos.

[**] OL: prašom įrašyti datą – septyneri metai po šios direktyvos įsigaliojimo dienos.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

55 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 2008/95/EB panaikinama nuo …*, nedarant poveikio valstybių narių pareigoms, susijusioms su Direktyvos 89/104/EEB, nurodytos Direktyvos 2008/95/EB I priedo B dalyje, perkėlimo į nacionalinę teisę terminu.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal priede pateiktą atitikties lentelę.

* OL: prašom įrašyti datą: diena po datos, nustatytos šios direktyvos 54 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirmame sakinyje.

56 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

1, 7, 15, 19, 20, 21 ir 54–57 straipsniai taikomi nuo …[*].

57 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta … …

Europos Parlamento vardu	*Tarybos vardu*
Pirmininkas	*Pirmininkas*

[*] OL: prašom įrašyti datą: diena po datos, nustatytos šios direktyvos 54 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirmame sakinyje.

PRIEDAS

Atitikties lentelė

Direktyva 2008/95/EB	Ši direktyva
1 straipsnis	1 straipsnis
---	2 straipsnis
2 straipsnis	3 straipsnis
3 straipsnio 1 dalies a–h punktai	4 straipsnio 1 dalies a–h punktai
---	4 straipsnio 1 dalies i– l punktai
---	4 straipsnio 2 dalies pirmas sakinys
3 straipsnio 2 dalies a–c punktai	4 straipsnio 3 dalies a–c punktai
3 straipsnio 2 dalies d punktas	4 straipsnio 2 dalies antras sakinys
3 straipsnio 3 dalies pirmas sakinys	4 straipsnio 4 dalies pirmas sakinys
---	4 straipsnio 4 dalies antras sakinys
3 straipsnio 3 dalies antras sakinys	4 straipsnio 5 dalis
3 straipsnio 4 dalis	---
4 straipsnio 1 ir 2 dalys	5 straipsnio 1 ir 2 dalys
4 straipsnio 3 dalis ir 4 dalies a punktas	5 straipsnio 3 dalies a punktas
---	5 straipsnio 3 dalies b punktas
---	5 straipsnio 3 dalies c punktas
4 straipsnio 4 dalies b ir c punktai	5 straipsnio 4 dalies a ir b punktai
4 straipsnio 4 dalies d–f punktai	---
4 straipsnio 4 dalies g punktas	5 straipsnio 4 dalies c punktas

Direktyva 2008/95/EB	Ši direktyva
4 straipsnio 5 ir 6 dalys	5 straipsnio 5 ir 6 dalys
---	8 straipsnis
5 straipsnio 1 dalies pirmas įžanginis sakinys	10 straipsnio 1 dalis
5 straipsnio 1 dalies antras įžanginis sakinys	10 straipsnio 2 dalies įžanginis sakinys
5 straipsnio 1 dalies a ir b punktai	10 straipsnio 2 dalies a ir b punktai
5 straipsnio 2 dalis	10 straipsnio 2 dalies c punktas
5 straipsnio 3 dalies a–c punktai	10 straipsnio 3 dalies a–c punktai
---	10 straipsnio 3 dalies d punktas
5 straipsnio 3 dalies d punktas	10 straipsnio 3 dalies e punktas
---	10 straipsnio 3 dalies f punktas
---	10 straipsnio 4 dalis
5 straipsnio 4 ir 5 dalys	10 straipsnio 5 ir 6 dalys
---	11 straipsnis
---	12 straipsnis
---	13 straipsnis
6 straipsnio 1 dalies a–c punktai	14 straipsnio 1 dalies a–c punktai ir 2 dalis
6 straipsnio 2 dalis	14 straipsnio 3 dalis
7 straipsnis	15 straipsnis
8 straipsnio 1 ir 2 dalys	25 straipsnio 1 ir 2 dalys
---	25 straipsnio 3–5 dalys
9 straipsnis	9 straipsnis
10 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	16 straipsnio 1 dalis
---	16 straipsnio 2–4 dalys

Direktyva 2008/95/EB	Ši direktyva
10 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	16 straipsnio 5 dalis
10 straipsnio 2 dalis	16 straipsnio 6 dalis
10 straipsnio 3 dalis	---
11 straipsnio 1 dalis	46 straipsnio 1–3 dalys
11 straipsnio 2 dalis	44 straipsnio 1 dalis
11 straipsnio 3 dalis	17 straipsnis
11 straipsnio 4 dalis	17 straipsnis, 44 straipsnio 2 dalis ir 46 straipsnio 4 dalis
---	18 straipsnis
12 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	19 straipsnio 1 dalis
12 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	19 straipsnio 2 dalis
12 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa	19 straipsnio 3 dalis
12 straipsnio 2 dalis	20 straipsnis
13 straipsnis	7 straipsnis ir 21 straipsnis
14 straipsnis	6 straipsnis
---	22–24 straipsniai
---	26 straipsnis
---	27 straipsnis
15 straipsnio 1 dalis	28 straipsnio 1 ir 3 dalys
15 straipsnio 2 dalis	28 straipsnio 4 dalis
---	28 straipsnio 2 ir 5 dalys
---	29 straipsnis–54 straipsnio 1 dalis

Direktyva 2008/95/EB	Ši direktyva
16 straipsnis	54 straipsnio 2 dalis
17 straipsnis	55 straipsnis
18 straipsnis	56 straipsnis
19 straipsnis	57 straipsnis